

942.

Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu

z dnia 7 grudnia 1927 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych oraz co do §§ 4, 5, 6, 7, 8, 9, 11, 12—z Ministrem Robót Publicznych, co do §§ 4, 5, 40, 43—z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej, a zawierające przepisy wykonawcze do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowym.

Na podstawie art. 197 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowym (Dz. U. R. P. № 53, poz. 468) zarządza się co następuje:

Objaśnienie ogólne.

§ 1. Artykuły lub działy powołane w niniejszym rozporządzeniu bez określenia oznaczają postanowienia rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. (Dz. U. R. P. № 53, poz. 468).

Paragrafy powołane w niniejszym rozporządzeniu bez określenia oznaczają przepisy niniejszego rozporządzenia.

Postanowienia szczegółowe.

Do art. 4.

§ 2. Za cudzoziemca uważa się każdego, kto nie posiada obywatelstwa polskiego.

Obywatel państwa, z którym Rzeczypospolita nie zawarła umowy (traktatu, konwencji), winien, starając się o dopuszczenie go do nabycia uprawnień przemysłowego i prowadzenia przemysłu w Polsce, dołączać z reguły do swego podania pisemne, potwierdzone przez polskie przedstawicielstwo, oświadczenie kompetentnych władz swego ojczystego kraju co do sposobu, w jaki traktuje się w tym kraju obywateli polskich w zakresie nabywania uprawnień przemysłowych i prowadzenia przemysłu.

Specjalne przepisy, normujące warunki udzielania spółkom zagranicznym pozwoleń na działalność w Rzeczypospolitej zachowują swą moc.

Do art. 5.

§ 3. O ustanowieniu zastępców, o których mowa w art. 5, należy zawiadomić władzę przemysłową I instancji, podając imię, nazwisko, wiek i przynależność państwową zastępcy. W odniesieniu do przemysłu koncesjonowanego i rzemiosła należy jednocześnie wykazać, że zastępca posiada ustawowe warunki samostannego prowadzenia takiego przemysłu.

Zastępcy ci odpowiadają wobec władzy przemysłowej za prowadzenie przedsiębiorstwa zgodnie z przepisami rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o prawie przemysłowym i z przepisami wydanymi w wykonaniu tego rozporządzenia.

Do art. 16.

§ 4. Na obszarze Spisza i Orawy oraz województw: krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskie-

go i tarnopolskiego przekazuje się władzy przemysłowej I instancji—z zastrzeżeniem przestrzegania postanowień art. 17 do 27 — zatwierdzanie projektów urządzenia zakładów przemysłowych, należących do kategorii wymienionych w art. 16, z wyjątkiem zakładów działających przy pomocy siły wodnej.

Do art. 17.

§ 5. Niezależnie od specjalnych wymagań odnoszących się do jakości i formy planów, projektów i opisów, żądanych przez przepisy budowlane lub wodne, do podania należy dołączyć plany i szkic sytuacyjny, poświadczony za zgodność przez władzę budowlaną, oraz opis fabrykacji, określając w dokładny sposób:

- a) wielkość placu, na którym zakład ma być urządzony, oraz rozkład istniejących na placu budynków,
- b) nazwiska właścicieli gruntów sąsiednich,
- c) odległość przeznaczonego na zakład budynku lub projektowanych urządzeń od granic sąsiednich placów, stojących na nich budynków oraz najbliższych ulic i dróg publicznych,
- d) wysokość i rodzaj sąsiednich budynków, o ile zakład przemysłowy ma mieć paleniska,
- e) położenie, wielkość i rodzaj budowli projektowanego zakładu przemysłowego, przeznaczenie poszczególnych pomieszczeń budowli i ich urządzeń a zwłaszcza rozmieszczenie silników, głównych urządzeń wytwórczych, maszyn roboczych, pędni względnie przewodów energii,
- f) przedmiot i przybliżoną skalę wytwórczości, zasady sposobu produkcji oraz konstrukcji zastosowanych aparatów, rodzaj gazów powstających przy produkcji i środki mające zapobiegać ich wydzieleniu się, rodzaj stałych odpadków i odcieków tudzież sposób ich usuwania, oraz wykaz urządzeń z zakresu higieny i bezpieczeństwa pracy z zaznaczeniem tychże w miarę możliwości na planach budowlanych,
- g) przewidywaną normalną ilość pracowników.

Przy wytwórniach i składach prochu, materiałów wybuchowych i zapalających (kapiszonów, lontów) oraz składach olejów mineralnych należy nadto podać rodzaje i ilości materiałów przerabianych lub przechowywanych w poszczególnych pomieszczeniach.

Do art. 18.

§ 6. Władza przemysłowa, zawiadamiając urząd gminny o zamierzonym urządzeniu zakładu przemysłowego, udziela mu do przejrzania jeden egzemplarz planu sytuacyjnego i jeden egzemplarz opisu. Przepisany w art. 18 ust. 1 10-dniowy termin dla opinii urzędu gminnego liczy się od dnia następującego po dniu wystania przez władzę przemysłową odnośnego zawiadomienia.

Jeżeli sprawa pozwolenia budowlanego lub wodno-prawnego nie da się załatwić równocześnie z wydaniem decyzji co do projektu urządzenia zakładu przemysłowego, gdyż dla dochodzeń przewidzianych przez przepisy budowlane lub wodne jest ustalony według tych przepisów termin dłuższy, niż według rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej

o prawie przemysłowym dla zatwierdzenia projektu urządzenia zakładu przemysłowego,—wówczas władza przemysłowa bądź wstrzymuje się z wydaniem przedsięwzięcia decyzji w przedmiocie zatwierdzenia zakładu przemysłowego aż do ukończenia dochodzeń budowlanych lub wodno-prawnych, bądź wydaje na żądanie przedsiębiorcy osobno decyzję przemysłową zastrzegając w niej analogicznie do postanowienia art. 15 ust. 2, że urządzenie odnośnego zakładu przemysłowego uzależnia się od poprzedniego uzyskania przepisanej pozwolenia budowlanego lub wodno-prawnego.

W odniesieniu do zakładu przemysłowego mającego na celu produkcję takich artykułów, których wyrób wymaga według ustawowych przepisów specjalnego pozwolenia właściwej władzy (np. narzędzi mierniczych, kart do gry, surogatów tytoniowych, spirytusu, octu, wódek gatunkowych, surogatów produktów spożywczych i t. p.) władza przemysłowa zatwierdzając projekt uzależni urządzenie lub uruchomienie od uprzedniego uzyskania przez przedsiębiorcę tego specjalnego pozwolenia.

Do art. 19.

§ 7. Jeżeli decyzję przemysłową wydaje się łącznie z decyzją wodno-prawną, należy odnośnie do zarzutów natury prywatno-prawnej uwzględnić także odpowiednie przepisy ustawy wodnej.

Do art. 21.

§ 8. Rozprawa komisyjna na miejscu odbywa się (o ile nie dotyczy zakładów przekazanych według § 4 kompetencji władzy przemysłowej I instancji) pod przewodnictwem delegata wojewódzkiej władzy przemysłowej, zawsze przy udziale delegata władzy przemysłowej I instancji i zainteresowanego urzędu gminnego. Skład komisji winien ograniczać się do zastępców władz, których udział jest w danej sprawie konieczny ze względu na rodzaj, skalę i położenie zakładu.

Z rozprawy komisyjnej spisuje się protokół, w którym należy podać oświadczenia i warunki co do dopuszczalności zakładu przedstawione przez poszczególnych członków komisji, zarzuty i oświadczenia stron, świadków i rzeczoznawców, oraz stanowisko zajęte przez komisję wobec zgłoszonych zarzutów.

Na planach, użytych przy komisyjnym dochodzeniu, należy po zaznaczeniu zmian i poprawek odpowiadających stanowisku komisji zamieścić podpisane przez członków komisji i przedsiębiorcę potwierdzenie:

„Użyto przy rozprawie komisyjnej na miejscu dn.....”

Odpis decyzji władzy przemysłowej, ustalającej dopuszczalność projektowanego zakładu przemysłowego, przesyła się zainteresowanym władzom niezespolonym z władzami administracji ogólnej. Tym zaś stronom, którym przysługuje według art. 29 prawo odwołania, przesyła się odpis decyzji w wypadku, jeżeli decyzja nie uwzględnia w całości lub częściowo zarzutów zgłoszonych przez te strony.

Do art. 22.

§ 9. Koszty dochodzeń ponosi zasadniczo przedsiębiorca; ponosi on je w całości i w tym wypadku,

kiedy strona podniosła zarzuty, które po przeprowadzeniu dochodzenia okazały się tylko częściowo uzasadnione, jak również i w tym wypadku, kiedy strona podniosła wprawdzie zarzuty nieuzasadnione, jednak rozpatrzenie i załatwienie tych nieuzasadnionych zarzutów zostało dokonane w obrębie normalnego dochodzenia, które władza przemysłowa przeprowadziłaby dla ustalenia dopuszczalności zakładu nawet, gdyby zarzutów tych nie podniesiono.

Jeżeli decyzję przemysłową wydaje się łącznie z decyzją wodno-prawną należy przy regulowaniu sprawy kosztów dochodzeń uwzględnić także odpowiednie przepisy ustawy wodnej.

Do art. 23.

§ 10. Przewodniczącym rozprawy komisyjnej jest w przypadkach, określonych w art. 23, kierownik władzy przemysłowej I instancji względnie jego zastępca.

Do art. 25.

§ 11. Zawiadomienie o istotnej zmianie w urządzeniu zakładu przemysłowego powinno być zaopatrzone w rysunki i dane, określające wyraźnie istotę zamierzonej zmiany. Zmiana ta może być wprowadzona dopiero po zatwierdzeniu jej projektu przez władzę przemysłową.

Do art. 28.

§ 12. Niezależnie od specjalnych wymagań odnoszących się do jakości i formy planów, projektów i opisów, żądanych przez przepisy budowlane lub wodne, wystarcza zasadniczo dołączenie do podania o zatwierdzenie projektu urządzenia zakładu przemysłowego o nieznacznym rozmiarze (w szczególności rzemieślniczego) a nie należącego do kategorii wymienionych w art. 16,—krótkiego opisu lokalu i urządzeń z dołączeniem w miarę możliwości szkicu sytuacyjnego z rzutem poziomym zakładu.

O ile wyżej zaznaczone dane okazałyby się niewystarczające np. w odniesieniu do projektu zakładu przemysłowego o paleniskach, napędzie i urządzeniach mechanicznych lub zakładu wymagającego pewnych odległości od sąsiednich budynków, władza przemysłowa zażąda w terminie wskazanym w art. 17 ust. 1 uzupełnienia podania danymi odpowiadającymi częściowo lub całkowicie wymaganiom § 5.

Do art. 33.

§ 13. W wypadku, kiedy prowadzący przemysł nie posiada osobnego lokalu przemysłowego (sklepu, kantoru, warsztatu i t. p.), winien uwidocznic na zewnątrz swego mieszkania dane określone w art. 33 ust. 2.

Do art. 36.

§ 14. Pozwolenia na zmianę lokalu przeznaczonego do prowadzenia przemysłu koncesjonowanego wymienionego w art. 8 L. 3, 4 i 6 udziela w mieście stoł. Warszawie magistrat w porozumieniu z Komisarzem Rządu. Postanowienie zawarte w § 32 ma odpowiednie zastosowanie.

Do art. 37.

§ 15. Władzą przemysłową, właściwą dla miejsca siedziby filii, której według art. 37 ust. 1 należy rów-

niez donieść o otworzeniu filji, jest władza przemysłowa I instancji. Władza ta przesyła zgłoszenie wojewódzkiej władzy przemysłowej, właściwej dla miejsca siedziby filji, gdy otwiera się filję zakładu głównego, podlegającego kompetencji władzy przemysłowej II instancji.

Do art. 41.

§ 16. W województwach, w których istnieje już podział na okręgi kominiarskie, podział ten pozostaje w mocy. W województwach zaś, w których niema takiego podziału, wojewódzka władza przemysłowa może, po wysłuchaniu opinii rad gminnych (miejskich) oraz korporacji istniejącej dla przemysłu kominiarskiego, zarządzić ze względów policyjno-ogniowych podział na okręgi kominiarskie, których obszar nie powinien z reguły wychodzić poza granice jednego powiatu. Podział na okręgi ma ten skutek, że prawo przemysłowego wykonywania robót kominiarskich w granicach danego okręgu przysługuje tylko tym przemysłowcom odnośnej kategorii, którzy mają swą siedzibę przemysłową w tym okręgu.

Wojewódzka władza przemysłowa może po wysłuchaniu opinii rad gminnych (miejskich) oraz korporacji dla przemysłu kominiarskiego zarządzić zmiany w istniejącym podziale na okręgi albo uchylić go zupełnie, jednak bez naruszenia praw nabytych.

Władza przemysłowa I instancji może w razie nagłej konieczności dopuścić przejściowo przemysłowców kominiarskich do wykonywania robót także poza granicami ich okręgu.

Do art. 43.

§ 17. Taryfy maksymalne ustalone dla poszczególnych gmin mogą się różnić pomiędzy sobą.

Ustanowienie taryfy maksymalnej dla kominiarzy winno w każdym razie nastąpić w razie istnienia podziału na okręgi kominiarskie.

Do art. 46.

§ 18. Przed otrzymaniem licencji nie wolno rozpocząć wykonywania przemysłu okręgowego.

Ubiegający się o licencję powinien wskazać w podaniu swój rok urodzenia, stan rodzinny, miejsce zamieszkania i dokładnie określić rodzaj zamierzonego przemysłu w szczególności przez wskazanie towarów, które zamierza sprzedawać lub skupywać w drodze okręgowej; ponadto powinien on dołączyć do podania swą fotografię.

Starający się o pozwolenie na prowadzenie przemysłu okręgowego przy pomocy pomocnika powinien złożyć władzy przemysłowej fotografię pomocnika z podaniem bliższych danych dotyczących się tegoż osoby.

Do art. 56.

§ 19. Licencje wydaje się, przy użyciu fotografii zamiast opisu osoby, w formie wielostronicowej książeczki o wymiarach 105×143 mm. według wzoru stanowiącego załącznik do niniejszego rozporządzenia.

Do art. 60 i następných działu IV.

§ 20. Postanowienia działu IV nie naruszają postanowień ustawy z dn. 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz.

U. R. P. № 94, poz. 747), w szczególności jej art. 30 dotyczącego opłat komunalnych na cele specjalne.

Do art. 71, 73.

§ 21. Statuty dodatkowe dla urzędzeń, powołanych w myśl art. 71 L. 2 i 3, winny zawierać postanowienia, dotyczące się reprezentowania urzędzenia nazewnątr przez zarząd korporacji (cechu), oraz wyboru zarządu urzędzenia przez walne zebranie korporacji (cechu) z pomiędzy członków korporacji (cechu). W statucie zaś głównym korporacji (cechu) winno być zawarte postanowienie, dotyczące się powołania do życia odnośnego urzędzenia.

Statut korporacji lub cechu może przewidywać wykluczenie członka także z powodu rozmyślnego działania na szkodę korporacji (cechu) oraz ich urzędzeń, lub też z powodu działań, przynoszących uszczerbek godności zawodowej członków.

Do art. 74.

§ 22. Jeżeli okrąg korporacji ma rozciągać się według statutu na gminy i powiaty, nie należące do jednego województwa, zatwierdzenie statutu przez właściwą wojewódzką władzę przemysłową może nastąpić dopiero po uzyskaniu wskazanego w art. 72, ust. 2 zezwolenia Ministra Przemysłu i Handlu.

Do art. 76.

§ 23. Prowadzenie oddzielnie rachunków i zarządu majątkiem urzędzeń, powołanych przez korporację (cech) w myśl art. 71 L. 2 i 3, będzie rzeczą oddzielnych zarządów. Do występowania nazewnątr i zaciągania zobowiązań uprawnione są tylko władze korporacji (cechu).

Majątek urzędzeń korporacji (cechu) służy wyłącznie na cele tych urzędzeń.

Do art. 78.

§ 24. Egzamin, o ile w statucie jest przewidziany jako warunek przyjęcia na członka korporacji (cechu), składa się przed komisją, złożoną z członków korporacji w sposób przewidziany w statucie.

Do art. 81.

§ 25. Z charakteru ustawowego korporacji lub cechu, jako dobrowolnego zrzeszenia się prowadzących przemysł, wypływa, że na prowadzącego przemysł, jako członka korporacji lub cechu, nie można nakładać, ani w statucie głównym, ani w statutach dodatkowych specjalnych urzędzeń gospodarczych, utworzonych przez korporację lub cech, takich zobowiązań, któreby wolność prowadzenia przemysłu w jakimkolwiek kierunku ograniczały.

Do art. 86.

§ 26. O ile statut przewiduje wykluczenie członka od głosowania i wybieralności za zalegania z opłatami, winien on określić czas zalegania z opłatami, uzasadniający wykluczenie.

Do art. 97.

§ 27. W razie dobrowolnego rozwiązania korporacji (cechu) ulegają likwidacji wszelkie urzędzenia, utworzone na zasadzie dodatkowych statutów.

Do art. 99.

§ 28. W okresie przejściowym, pozostawionym korporacjom (cechom) do przekształcenia się w myśl art. 99, korporacje (cechy) rządzą się swymi statutami przy zastosowaniu art. 198, ust. 2, zdanie 1.

Do art. 100—110.

§ 29. Przy wstępowaniu do związku korporacji (cechów) przedstawia korporacja (cech) odpis prawomocnej uchwały walnego zebrania członków odnośnie do przystąpienia do związku.

Kasę zapomogową dla członków korporacji związkowych i ich pracowników powołuje do życia zgromadzenie związku, a zarządza nią oddzielny zarząd wybrany przez zgromadzenie związku z pośród delegatów korporacji (cechów) według zasad ujętych w statucie dodatkowym. Do zarządu tego przepisy, zawarte w drugim zdaniu § 23, mają odpowiednie zastosowanie.

Przy rozwiązaniu dobrowolnym związku utworzona przy nim kasa zapomogowa ulega likwidacji. Przy rozwiązaniu, zarządzonym przez władzę nadzorczą, postanowienia, zawarte w ustępie trzecim art. 97, mają odpowiednie zastosowanie.

Prawo przysługujące korporacjom i związkom korporacji w myśl art. 110 ust. 2 nie przysługuje cechom i związkom cechów.

Do art. 125.

§ 30. Władza przemysłowa nie może zobowiązać przemysłowca na podstawie art. 125 ust. 1 do zmniejszenia liczby uczniów, o ile liczbą, ta w stosunku do liczby czeladników odpowiada stosunkowi ustalonymu w zatwierdzonym statucie korporacji.

Do art. 131.

§ 31. W miastach: Lwowie i Krakowie są władzami przemysłowymi I instancji magistraty tych miast na podstawie § 4 austrj. ustawy z dnia 19 maja 1868 r. (Dz. U. P. № 44) oraz §§ 31 i 63 statutu m. Lwowa i § 96 statutu m. Krakowa.

Do art. 132.

§ 32. W razie nieosiągnięcia zgody Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę na wydanie koncesji na przemysł wymieniony w art. 8 L. 3, 4 i 6 magistrat m. stoł. Warszawy odmawia udzielenia odnośnej koncesji.

Do art. 135.

§ 33. Władza przemysłowa II instancji może przepisać specjalne wzory dla zgłoszeń i podań wnoszonych według art. 135 ust. 3 pisemnie lub ustnie (protokólnie).

Do art. 143.

§ 34. Orzeczenie, czy dane przedsiębiorstwo uważać należy za przemysł rzemieślniczy czy fabryczny, następuje z urzędu lub na wniosek. Z wnioskiem może wystąpić właściwa izba przemysłowo-handlowa, izba rzemieślnicza lub osoba zainteresowana.

Postanowienia art. 137 i 138 mają właściwe zastosowanie.

Do art. 148.

§ 35. Postanowienie § 30 ma analogiczne zastosowanie.

Do art. 149.

§ 36. Po upływie trzech lat po dniu wejścia w życie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o prawie przemysłowym tylko te osoby będą mogły trzymać terminatorów i kierować ich praktycznym wykształceniem, które a) będą miały prawo używania tytułu mistrza rzemieślniczego, albo b) będą posiadały kwalifikacje do kierowania praktycznym wykształceniem terminatorów, odpowiadające warunkom ustalonym rozporządzeniem Ministra Przemysłu i Handlu, wydanem na podstawie art. 150.

Do art. 154 i 158.

§ 37. Uchwalone regulaminy komisji egzaminacyjnych czeladniczych i mistrzowskich izba rzemieślnicza przesyła w trzech egzemplarzach władzy przemysłowej wojewódzkiej do zatwierdzenia. Jeden egzemplarz zatwierdzonego regulaminu władza przemysłowa wojewódzka przesyła izbie rzemieślniczej, drugi Ministrowi Przemysłu i Handlu, a trzeci zatrzymuje u siebie.

Do art. 165.

§ 38. W razie, jeżeli cech ma zamiar ustanowić sąd polubowny, natenczas odnośne postanowienie winno być zamieszczone w statucie.

Do art. 169.

§ 39. Istniejąca izba rzemieślnicza na podstawie uchwały zebrania swych członków w porozumieniu z sąsiednią izbą jest uprawniona wystąpić za pośrednictwem właściwej władzy przemysłowej wojewódzkiej do Ministra Przemysłu i Handlu z wnioskiem o zmianę granic okręgu izby. Przy składaniu takiego wniosku zainteresowana izba ma zastosować się do przepisów ust. 2 art. 169.

Do art. 170.

§ 40. Z uwagi na postanowienie p. 2 ust. 1 izby rzemieślnicze powinny zastosować u siebie taki sposób zbierania materiałów, dotyczących statystyki gospodarczego rozwoju zakładów rzemieślniczych, liczby rzemieślników wogóle, liczby uczniów, czeladników i mistrzów, oraz liczby odbytych egzaminów czeladniczych i mistrzowskich, liczby otwartych i wspieranych szkół rzemieślniczych i kursów dokształcających dla rzemieślników i wogóle wszelkich instytucyj i zakładów mających na celu podniesienie wykształcenia i sprawności zawodowej rzemieślników, — żeby złożone władzom przemysłowym sprawozdanie roczne dawało o ile możności najpełniejszy obraz stanu rzemiosła w okręgu izby rzemieślniczej. Sprawozdanie takie izba rzemieślnicza ma sporządzać w dwóch egzemplarzach i przesłać je najpóźniej w marcu po roku sprawozdawczym do władzy przemysłowej wojewódzkiej, która jeden egzemplarz sprawozdania zatrzymuje u siebie, drugi zaś przesyła Ministrowi Przemysłu i Handlu, załączając w razie potrzeby swoje uwagi.

Z uwagi na związek postanowień p. 3 ust. 1 art. 170 z ust. 4 art. 182 izba rzemieślnicza obowią-

zana jest uchwały regulujące sprawy terminatorskie, przesać w trzech egzemplarzach do władzy przemysłowej wojewódzkiej, która jeden egzemplarz zatrzymuje u siebie, drugi przesyła okręgowemu inspektorowi pracy, trzeci zaś, opatrując w razie potrzeby swemi uwagami, przesyła do zatwierdzenia Ministrowi Przemysłu i Handlu. Zatwierdzone przez Ministra Przemysłu i Handlu uchwały, regulujące sprawy terminatorskie, mają być ogłaszane przez władzę przemysłową wojewódzką w Dzienniku Urzędowym województwa, przez izbę zaś w jej czasopiśmie urzędowym.

Uchwały o utworzeniu komisji egzaminacyjnych czeladniczych i mistrzowskich izba rzemieślnicza przesyła do wiadomości w jednym egzemplarzu Ministrowi Przemysłu i Handlu i w drugim władzy przemysłowej wojewódzkiej.

Przy tworzeniu szkół rzemieślniczych, ich organizowaniu i wykonywaniu nad nimi nadzoru izba rzemieślnicza jest obowiązana przesyłać władzy przemysłowej wojewódzkiej do wiadomości odpisy powyższych w tej mierze uchwał, wydanych zarządzeń i wysyłanych pism, o ile natura sprawy nie wymaga współdziałania władzy przemysłowej wojewódzkiej z urzędem.

Do art. 172.

§ 41. Władza przemysłowa wojewódzka winna odmówić zatwierdzenia statutu cechu (art. 160 i 74), jeżeli zawiera postanowienia, dotyczące się nauki w przemyśle rzemieślniczym, sprzeczne z zarządzeniami danej izby rzemieślniczej, wydanymi na zasadzie zatwierdzonych przez Ministra Przemysłu i Handlu (art. 182 ust. 4) przepisów, regulujących sprawy terminatorskie.

Władza przemysłowa I instancji (art. 95), jako władza nadzorcza cechu winna unieważnić uchwały zebrań cechowych, dotyczące się nauki w przemyśle rzemieślniczym, sprzeczne z zarządzeniami właściwej izby rzemieślniczej, wydanymi na zasadzie zatwierdzonych przez Ministra Przemysłu i Handlu (art. 182 ust. 4) przepisów regulujących sprawy terminatorskie.

Do art. 173.

§ 42. Uchwała izby rzemieślniczej o zmianie nadanego jej statutu ma być przesłana w trzech egzemplarzach za pośrednictwem władzy przemysłowej wojewódzkiej do zatwierdzenia Ministrowi Przemysłu i Handlu. W razie zatwierdzenia zmiany jeden egzemplarz zmienionego statutu przesyła się izbie rzemieślniczej, drugi — władzy przemysłowej wojewódzkiej, a trzeci zostaje w Ministerstwie Przemysłu i Handlu.

Do art. 180.

§ 43. Organizacja biura powinna być unormowana przepisami porządkowymi uchwalonymi przez izbę. Przepisy te izba rzemieślnicza przesyła w trzech egzemplarzach władzy przemysłowej wojewódzkiej, która jeden egzemplarz zostawia u siebie, drugi przesyła do wiadomości Ministrowi Przemysłu i Handlu a trzeci okręgowemu inspektorowi pracy.

Do art. 181.

§ 44. Izba rzemieślnicza może przewidzieć w swym statucie prawo nakładania kar porządkowych

na członków izby, uchylających się od spełnienia poruczonych im zadań, lub winnych uporczywego zaniebdywania obowiązków, określonych w tym artykule.

Do art. 184.

§ 45. W wypadkach, przewidzianych w ust. 2 omawianego artykułu, izba rzemieślnicza przesyła swój wniosek Ministrowi Przemysłu i Handlu za pośrednictwem władzy przemysłowej wojewódzkiej.

Do art. 185.

§ 46. Uchwalony przez izbę budżet roczny powinien zawierać uzasadnienie w dodatkowym wyjaśnieniu. Budżet ten ma być przedstawiony Ministrowi Przemysłu i Handlu do zatwierdzenia za pośrednictwem władzy przemysłowej wojewódzkiej, która opatruje budżet swoją opinią. Zaprojektowany budżet ma być uzasadniony w dodatkowym wyjaśnieniu.

Izba rzemieślnicza nie ma prawa przekraczać wysokości zatwierdzonych kwot wydatków bez zezwolenia Ministra Przemysłu i Handlu, pod rygorem zastosowania do niej postanowień art. 191.

Do art. 187.

§ 47. Zamknięcie rachunków za rok ubiegły wraz z zatwierdzonym na tenże rok budżetem izba rzemieślnicza przesyła w ustawowym terminie Ministrowi Przemysłu i Handlu, równocześnie zaś odpis władzy przemysłowej wojewódzkiej.

Do art. 188.

§ 48. Czeladnicy zatrudnieni stale w warsztatach rzemieślników należących do cechu, przy którym mimo postanowień art. 161 — 164 nie utworzył się wydział czeladników, nie mają prawa brać udziału w wyborach członków wydziału czeladników przy izbie.

Do art. 190.

§ 49. W razie założenia sprzeciwu przez przedstawiciela Rządu zarząd izby, nie czekając na wezwanie, może złożyć bezpośrednio Ministrowi Przemysłu i Handlu wyjaśnienie w sprawie zgłoszonego sprzeciwu.

Do art. 196.

§ 50. Wojewódzkie sądy administracyjne rozstrzygają odwołania od decyzji władz przemysłowych i magistratów w sprawach określonych w art. 196 ust. 1 — w postępowaniu uchwałowym przy zastosowaniu dotyczących postanowień ustawy o ogólnym zarządzie kraju z dnia 30 lipca 1883 r. (Zb. u. p. str. 195).

§ 51. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje od dnia wejścia w życie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowym (Dz. U. R. P. № 53, poz. 468).

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Sławoj Składkowski*

Minister Robót Publicznych: *Moraczewski*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Dr. Jurkiewicz*

Załącznik do rozp. Min. Przem. i Handlu
z dnia 7 grudnia 1927 r. (poz. 942).

Wzór licencji na przemysł okrężny
(§ 19 rozp. wykon.).

(Strona 1).

L. dz.

Rej. (podać tom i numer rejestru, do którego wpisano uprawnienie).

LICENCJA NA PRZEMYSŁ OKRĘŻNY.

Właścicielem tej licencji jest (imię i nazwisko)
urodzony (data) w (miejsce urodzenia) stanu
rodzinnego, zamieszkały (miejscowość i powiat).
..... dnia 19... r.

(Pieczęć urzędowa)

Starosta (Prezydent miasta, Burmistrz):

(Strona 2).

Fotografia właściciela licencji.

Miejsce na fotografię
o wymiarze nie mniej-
szym jak 6×7 cm.

(Pieczęć urzędowa)

Szczególne znamiona właściciela licencji

Podpis właściciela licencji

(Strona 3).

Licencja ta jest ważna na rok kalendarzowy na obszar
województwa

W następujących gminach wyżej wymienionego województwa wolno prowadzić przemysł okrężny w zakre-
sie niniejszego uprawnienia dopiero po uzyskaniu zezwolenia (wizy) miejscowej władzy przemysłowej
I instancji

..... (wymienić gminy, co do których wydano zarządzenia
na podstawie art. 55 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o prawie przemysłowem).

(Strona 4).

Właściciel licencji jest uprawniony do
(podać dokładnie zakres uprawnienia).

(Strona 5).

Właściciel licencji może prowadzić przemysł okrężny przy pomocy
(imię i nazwisko pomocnika) urodzonego (data)
w (miejsce urodzenia) stanu rodzinnego
zamieszkałego (miejscowość i powiat).

Data

L. dz. (o ile pozwolenia na trzy-
manie pomocnika udzielono już po wydaniu
licencji).

Starosta (Prezydent miasta, Burmistrz):

(Pieczęć
urzędowa)

(Strona 6).

Fotografia pomocnika.

Miejsce na fotografię
o wymiarze nie mniej-
szym jak 6×7 cm.

(Pieczęć urzędowa)

Szczególne znamiona pomocnika

Podpis pomocnika

(Strony 7, 8, 9, 10)

(Strony 7 i 9 — rubryki jak na str. 5).

(Strony 8 i 10 — rubryki jak na str. 6).

(Strony 7 i 8 względnie 9 i 10 wypełnia się w wypadku zmiany pomocnika przez właściciela licencji z równoczesnym skasowaniem wpisów odnoszących się do poprzedniego pomocnika).

(Strona 11 i kilka następnych)

Wojewoda w

L. dz.

Ważność tej licencji rozszerza się do końca roku na obszar woje-
wództwa

..... dnia 19... r.

(Pieczęć urzędowa)

W o j e w o d a :

(Strony dalsze)

UWAGI I WIZY.

(W tej części książeczki zamieszcza się w szczególności zezwolenia (wizy) miejscowej władzy przemysłowej, wydane w wypadkach określonych w art. 55 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o prawie przemysłem).

(Strony końcowe)

Wyciąg z przepisów o przemyśle okrężnym.

(W tej części książeczki należy przytoczyć ważniejsze przepisy co do prowadzenia przemysłu okrężnego, w szczególności zaś art. 47 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o prawie przemysłem oraz przepisy karne, zawarte w art. 126).

943.**Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu**

z dnia 9 grudnia 1927 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, Spraw Wewnętrznych, Robót Publicznych, Spraw Wojskowych oraz Komunikacji w sprawie umiejętności zawodowej do prowadzenia przemysłu koncesjonowanego.

Na podstawie art. 9 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r.

o prawie przemysłem (Dz. U. R. P. № 53, poz. 468) zarządza się co następuje:

§ 1. Umiejętność zawodową do prowadzenia przemysłu instalacyj wodociagowych lub gazowych wykazuje się:

1) przedłożeniem jednego z następujących świadectw:

a) świadectwa ukończenia wydziału mechanicznego, wydziału inżynierji lądowej lub wodnej, wydziału architekturnego politechniki krajowej albo świadectwa ukończenia krajowej akademji górniczej lub nostryfikowanego świadectwa ukończenia odpowiednich wy-